

РЕШЕНИЕ

№ 597

гр. Пловдив, 20.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесети януари през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Светослав Н. Узунов

при участието на секретаря Марина П. Малинова
като разгледа докладваното от Светослав Н. Узунов Административно
наказателно дело № 20215330206499 по описа за 2021 година

Образувано е по жалба на „ТРАНС ИВ 66“ ЕООД, ЕИК ***, против
Наказателно постановление № 36 – 0000607 от 28.07.2021 г. на и.д. Директор
на РД "АА" – Пловдив, с което на "ТРАНС ИВ 06" ЕООД, ЕИК: *** е
наложено административно наказание – Имуществена санкция в размер на
3000 /три хиляди/ лева за нарушение на 96г, ал. 1, предл. 2 от Закона за
автомобилните превози във връзка с чл. 58, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11.

С жалбата и в съдебно заседание се навеждат конкретни съображения
за незаконосъобразност на НП и се моли за неговата отмяна. Претендират се
разноски.

Въззиваемата страна взема становище за неоснователност на жалбата.
Прави възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение.

Жалбата е подадена в законоустановения срок – НП е получено от
жалбоподателя на 21.09.21г., а жалбата е подадена на 28.09.21г. по пощата с
клеймо от тази дата. Жалбата освен това е подадена от процесуално
легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред,
поради, което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по
същество.

Съдът като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди

доводите, изложени в жалбата и служебно провери правилността на атакуваното наказателно постановление, намери от фактическа страна следното:

Жалбоподателят "ТРАНС ИВ 66" ЕООД осъществявал международен автомобилен превоз на товари срещу заплащане и притежавал лиценз на Общността № 11778 от 18.02.2019 г. В хода на извършена комплексна проверка, започнала с Покана № 50 – 00 – 410 от 29.06.2021 г., на дружеството "ТРАНС ИВ 66" ЕООД, било установено, че на 13.12.2020 г., около 15,30 часа, в град Пловдив, ул. „Братя Бъкстон“ № 138 – офис за кореспонденция, същото дружество, в качеството си на превозвач, допуснало извършването на международен превоз на товари с товарен автомобил „Ман ТГХ“ с рег. № ****, от категория N3 и полуремарке „Шмитц“ с рег. № ****, категория O4, и двете собственост на „ТРАНС ИВ 66“ ЕООД с водач С.К.С. ЕГН *****. Превозът бил извършен с пътен лист Серия Д № 03160 / 03.12.2020 г. и международна товарителница CMR от 01.12.2020г. от Република България до Република Германия, като водачът не притежавал валидно удостоверение за психологическа годност.

След направена справка в единната информационна система на ИА „АА“ – град София, се установило, че водачът е притежавал удостоверение за психологическа годност с № 419033 /О/ валидно до 18.09.2020г.

Констатираното по време на проверката било възприето от актосъставителя К. като нарушение на разпоредбата на чл. 96г, ал. 1, пр. 2 от Закона за автомобилните превози във връзка с чл. 58, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11/31.10.2020 г. на МТС за което съставил срещу "ТРАНС ИВ 66" ЕООД Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, серия А – 2020 № 287442/09.07.2021 г. в офиса на дружеството – жалбоподател, в присъствието на упълномощено лице – адв. А.Д.. Актът бил предявен и препис от него бил връчен на пълномощника, който го подписал отбелязвайки в графата за възражения, че изложеното не отговаря на фактическата действителност. В законоустановения срок по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не били депозираны възражения срещу съставения акт.

Въз основа на съставения АУАН било издадено и атакуваното НП, в чийто диспозитив било посочено, че на дружеството "ТРАНС ИВ 06" ЕООД, ЕИК: *** се налага административно наказание – имуществена санкция в

размер на 3000 /три хиляди/ лева за нарушение на чл. 96г, ал. 1, пр. 2 от Закона за автомобилните превози във връзка с чл. 58, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11.

Така изложената фактическа обстановка, съдът прие за безспорно установена от показанията на разпитаните в хода на процеса свидетели К. и П., както и от приобщените писмени доказателства. Описаното от свидетелите съдът кредитира като достоверно, доколкото същото се подкрепя напълно от представените писмени документи – пътен лист Серия Д № 03160 / 03.12.2020 г., международна товарителница CMR от 01.12.2020г. от Република България до Република Германия, Справка от регистъра на психологическите изследвания на водачите, Трудов договор № 236/14.08.2020г., Справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ, Заповед № 239/29.03.2021г. за прекратяване на трудов договор.

От страна на жалбоподателя бланкетно са оспорени описаните факти, като се възразява, че в ЗАВП няма разпоредба, аналогична на чл. 189, ал. 2 от ЗДВП. В случая обаче административнонаказващият орган е провел обективно разследване, като описаните в НП факти са подкрепени с гореизборените допустими доказателства, приети и от съда в хода на съдебното следствие, с които се установиха горепосочените факти.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът намери от правна страна следното:

На първо място, процесното наказателно постановление е постановено при съществено процесуално нарушение, касаещо индивидуализацията на наказания субект.

Безспорно се установява, че записаната в диспозитива на наказателното постановление фирма (име) на наказаното лице – Транс Ив 06 ЕООД, е различна от истинската фирма (име) на нарушителя – Транс Ив 66 ЕООД, както и не отговаря на тази, която се сочи в АУАН. Т.е. безспорно е, че единият от задължителните идентификационни данни и реквизити на всяко наказателно постановление, не отговаря на действителните данни за самоличността на нарушителя.

Това обстоятелство според настоящия състав води до цялостно опорочаване на административно-наказателното производство. Погрешното посочване на името в наказателното постановление на лицето, което се сочи

за нарушител, безспорно се явява пречка нарушителят да бъде установен еднозначно. Отделно от това е видно, че изписаната в процесното наказателно постановление фирма е на друго лице. Дори това нарушение да е резултат на допуснатата техническа грешка, недопустимо е тя да се санира едва в съдебното производство. Така е налице нарушение на императивното изискване за точно описание на нарушителя.

Неспазването на императивните нормативни изисквания винаги се приема от съдебната практика, като водещо до отмяна на наказателното постановление като незаконосъобразно издадено, поради допуснати съществени процесуални нарушения. Предвид правораздавателния характер на наказателните постановления, въпросният реквизит не може да се извлича по пътя на формалната или правна логика, още по-малко по тълкувателен път от съдържанието на други документи по преписката. В този смисъл не се споделя доводът на процесуалния представител на АНО, че само в НП е посочено, при това само на едно място, името „Транс Ив 06“, а на всички други места е посочено „Транс Ив 66“. Това възражение първо не отговаря на истината, тъй като в Наказателното постановление е посочено на две места фирмата „Транс Ив 06“ ЕООД – че съставения АУАН № 287443 от дата 09.07.2021г. е против „Транс Ив 06“ ЕООД, както и в диспозитива, в който се посочва на кое лице се налага административното наказание. И докато за първия случай, при посочването срещу кое лице е издаден АУАН, би могло да се приеме, че е налице техническа грешка, която да не доведе до наличие на съществено процесуално нарушение, то не така стоят нещата при грешка в диспозитива на наказателното постановление, тъй като именно той очертава кое е лицето срещу което се налага съответната санкция и именно спрямо него следва да се осъществи държавната принуда.

За пълнота следва да се посочи, че чл.53, ал.2 от ЗАНН не намира приложение в настоящия случай, доколкото не се касае за пропуск в акта за установяване, а за грешно изписан задължителен реквизит и то в наказателното постановление, е не в АУАН. Нещо повече, при така грешното изписване на фирмата на дружеството, реално няма как актът на държавна принуда, какъвто именно се явява наказателното постановление, да доведе до възможност да бъде принуден жалбоподателят да заплати имуществената санкция, доколкото при изпълнението на наказанието, същото ще следва да се

изпълни съгласно посоченото в диспозитива на наказателното постановление. При това положение логично би се стигнало до въпроса срещу кое лице ще следва да се изпълни принудата – срещу „Транс Ив 06 ЕООД“ или срещу дружество с ЕИК ***. Поради това и не би могло да се стигне с обжалваното наказателно постановление до реално наказване на нарушителя чрез принудително изпълнение, респ. до осъществяване на целите на административното наказание чрез реализиране на държавна принуда спрямо него.

Освен това, съдът със съдебния си акт се произнася с диспозитива на съдебното си решение за законосъобразността и правилността на наказателното постановление в зависимост от диспозитива на обжалвания акт. Правомощията на съда са изброени в чл. 63, ал. 2 от ЗАНН. Така няма как наказателното постановление да бъде потвърдено, тъй като не може да се установи съгласно диспозитива му кое е наказаното лице, а оттам и същото да бъде наказано с наложената санкция. Поправката на техническа грешка в изписването на името на нарушителя не би могла да се извърши и чрез изменение на наказателното постановление, тъй като не е налице такава възможност в нито една от хипотезите на чл. 63, ал. 7 от ЗАНН. Няма как да се приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, тъй като това би могло да бъде осъществено само чрез изменение на обстоятелствата на нарушението чрез конкретизирането на действителния нарушител.

Поради това и пропускът се явява съществен, а наказателното постановление – незаконосъобразно като издадено срещу нееднозначно определено лице.

Отделно от това, според настоящия състав, административнонаказващият орган е извършил неправилна преценка по отношение на правилното прилагане на материалния закон. Действително са били съобразени материалноправните норми на вътрешното законодателство, но същите не съответстват на правото на Европейския съюз и по-конкретно на **Директива 2006/126/ЕО** на Европейския парламент и на Съвета.

Наредба № 36/15.05.2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на

водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания урежда множество въпроси, включително изискванията за психологическа годност и нейното удостоверяване. В контекста на Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, психологическата годност трябва да се разглежда като част от понятието за "умствената годност", въведено с Директивата. При анализ на предвидените правила се установява, че разпоредбите на Наредбата, по отношение на срока на провеждане на проверките за годността на водачите, не са хармонизирани с директивата.

Така на първо място, според чл. 8, ал. 2 от Наредбата удостоверението за психологическа годност важи за 3 години, а в определени случаи – за 1 година. Тези срокове са по-кратки от сроковете за валидност на свидетелството за управление на моторно превозно средство, които са с 5-или 10-годишна продължителност /чл. 51, ал. 3 – 4 ЗБЛД/. Съображение 9 от Преамбюла на Директивата обаче предвижда, че **поради причини, свързани с прозрачността**, установяването на съответствие с минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на превозно средство следва да се осъществява **посредством медицински прегледи**, които от своя страна да съвпадат с подновяването на свидетелствата за управление и поради това да се определят от срока на валидност на свидетелството.

Действително съгласно т. 5 от приложение III на Директивата, стандартите, установени от държавите членки за издаване и всяко едно последващо подновяване на свидетелствата за управление, могат да бъдат по-строги от изложените в приложението. Прави впечатление обаче, че възможността за по-голяма строгост касае изискванията за подновяване на СУМПС, а не за въвеждането на допълнителни прегледи за установяване на психическа годност. Поради това и тези по-строги правила следва да бъдат въведени така, че проверката на годността да се извършва изцяло във връзка с издаването на свидетелство за управление на моторно превозно средство, посредством медицински прегледи и **то съвпадащи със сроковете за валидност на свидетелството за управление на моторно превозно средство**. Тези ограничения не са спазени в националната регламентация на психологическото изследване по Наредбата.

В този смисъл е и най-новата практика на административните съдилища в страната – **Решение № 32 от 18.02.2022 г. на АдмС - Шумен по к. а. н. д. № 299/2021 г., Решение № 44 от 23.02.2022 г. на АдмС - Шумен по к. а. н. д. № 6/2022 г., Решение № 32 от 18.02.2022 г. на АдмС - Шумен по к. а. н. д. № 299/2021 г., Решение № 77 от 3.12.2021 г. на АдмС - Силистра по к. а. н. д. № 95/2021 г., Решение № 259 от 15.10.2021 г. на АдмС - Русе по к. а. н. д. № 229/2021 г. и други.**

Доколкото Директивата се ползва с вертикален директен ефект (при спор между частноправни субекти и държавата), а разпоредбата, предвиждаща задължение за държавата да осигури законодателно прегледите за годност да съвпадат с подновяването на свидетелствата за управление и да се определят от срока на валидност на свидетелството, е ясна, точна и безусловна, съдът следва да установи несъответствието на чл. 8, ал. 2 от Наредба № 36/15.05.2006 г. с нормата на директивата и да приложи европейското право, което има примат над вътрешното законодателство.

В тази връзка е и служебно известното на съда Официално уведомително писмо на Европейската комисия, с която се призовава България да премахне изискванията за професионалните водачи да представят свидетелство за психологическа годност в допълнение към свидетелството им за управление на МПС, които според Комисията са в нарушение на Директива 2006/126/ЕО относно свидетелствата за управление на превозни средства и Директива 2003/59/ЕО относно свидетелства за професионална компетентност. Макар същото да няма задължителен характер за държавата и за националните съдилища, то изразява становище на европейска институция за несъвместимост на приложимия процесен институт с европейското законодателство, поради което няма как да не бъде обсъдено, особено в контекста на бездействието на законодателната власт и липсата на хармонизиране на българското право с правото на Европейския съюз, водещо до неравни условия на конкуренция на българските професионални водачи и водачите от други държави-членки. Същото би могло да бъде предпоставка и за ангажиране на отговорността на държавата за вреди, причинени от нарушение на правото на Европейския съюз по чл. 1, ал. 1 вр. чл. 2в от ЗОДОВ, като в тази насока е и **Решение № 32 от 4.02.2022 г. на АдмС - Кърджали по адм. д. № 308/2021 г.,** с което е осъден държавен орган именно за несъобразяване и прилагане на коментираните и с настоящото решение

относими норми на Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 г. относно свидетелства за управление на превозни средства.

В случая няма съмнение и че в контекста на разразилата се не само в страната, но и в европейски и световен мащаб пандемия от Covid-19, неправилното транспониране на директивата и въвеждането на допълнителни медицински изследвания, извън предвидените в съответствие с Директива 2006/126/ЕО при подновяване на СУМПС, са довели и до допълнителни изисквания както за водачите, така и за превозвачите, които противоречат на целите на въведените в Европейския съюз мерки за осигуряване на непрекъснатостта на автомобилния транспорт по време на пандемията.

Така следва да се отбележи, че с оглед затрудняването на транспортните оператори да изпълнят необходимите формалности или процедури, за да се съобразят с разпоредбите на правото на Съюза, свързани с подновяването или удължаването на срока на валидност на удостоверения, свидетелства и разрешителни, или за да извършат други стъпки, необходими за запазването на тяхната валидност, първоначално с Регламент (ЕС) 2020/698 на Европейския парламент и на Съвета, а впоследствие и с Регламент (ЕС) № 267 от 16.02.2021 г. на Европейския парламент и на Съвета, е предвидено удължаването на някои удостоверения, свидетелства и разрешителни и отлагането на някои периодични проверки и продължаващо обучение в определени области на транспортното законодателство.

Така с Член 3 от **Регламент (ЕС) № 267 от 16.02.2021 г. на Европейския парламент и на Съвета е предвидено удължаване с 10 месеца на сроковете за подновяване свидетелствата за управление на превозни средства**, който изтича в периода между 1 септември 2020 г. и 30 юни 2021 г. , като това удължаване е предвидено да се извърши независимо от член 7 от Директива 2006/126/ЕО, тоест би се явило приложимо независимо от това дали държавата-членка е предвидила по-строги от минималните стандарти на физическа и умствена годност за управление, постановени в приложение III за свидетелства за управление на превозно средство от категории С, СЕ, С1, С1Е, D, DE, D1, D1Е, респективно при по-кратки срокове за подновяване на СУМПС или за изисквания за провеждането в по-кратки срокове на прегледи за физическа и умствена годност за управление на водачите.

Доколкото както вече се посочи, съгласно предвиденото в европейското законодателство, **изискването за извършване на периодични прегледи за годност на водачите е обвързано със сроковете за подновяване на СУМПС**, то и поради това не е било предвидено изрично в европейските регламенти удължаване и на сроковете за издаване на удостоверения за психологическа годност (което както вече се установи от коментираното официално уведомително писмо според Европейската комисия противоречи на Директива 2006/126/ЕО), за разлика от редица други документи и прегледи в автомобилния, железопътния и водния транспорт - удостоверения за професионална компетентност, редовни технически прегледи, прегледи за проверка на техническа изправност, лицензи за превоз, единни сертификати за безопасност и др. включително прави впечатление и по отношение на медицински прегледи, които следва да се извършват на капитаните на плавателни съдове по чл. 6, пар. 2 от Директива 96/50/ЕО.

Поради това и по същество удължаването на сроковете за подновяване на СУМПС пряко би касало и удължаването на сроковете за извършване на медицински прегледи на водачите, респективно за удостоверяване на тяхната психологическа годност, като при правилно транспониране на директивата от държавата, би се стигнало до пряко приложение на Член 3 от Регламент (ЕС) № 267 от 16.02.2021 г. на Европейския парламент и на Съвета и до удължаване на удостоверителния документ за годността на водача, без да е наложително явяването му на нов преглед, дори и в случай, че срокът на СУМПС-то му е изтичал на 18.09.2020г. (датата, до която е било издадено предходното удостоверение за психологическа годност на процесния водач) или пък на 03.12.2020г. (датата на извършване на автомобилния превоз).

С оглед на изложеното, според настоящия състав в процесното наказателно постановление е неправилно приложен материалният закон.

Само за пълнота следва да се посочи и че не става ясно защо административнонаказващият орган е приел, че нарушението е извършено на ул. „Братя Бъкстон“ № 138 – офис за кореспонденция на нарушителя, а не на седалището и адреса на управление на дружеството – ул. „Нестор Абаджиев“ № 28а, особено с оглед на представеното по делото писмено становище, в което въззиваемата страна сочи, че доколкото отговорността е ангажирана за допустителство, същото е възможно да бъде извършено единствено от

седалището и адреса на управление на дружеството-превозвач, което би следвало според настоящия състав да е и правилното място на извършване. Нещо повече, след справка на сайта на публичния търговски регистър се установява, че адресът за кореспонденция на дружеството също е ул. „Нестор Абаджиев“ №28а, поради което и мястото на извършване на нарушението е неправилно конкретизирано в АУАН и НП.

При така посочените аргументи, процесното наказателно постановление се явява незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

По разноските:

С оглед изхода на спора, разноски се дължат на жалбоподателя. Същият е доказал заплащането на 650 лева адвокатски хонорар, съобразно Договор за правна защита и съдействие (л. 8 от съдебното производство). По делото е направено възражение за прекомерност от въззиваемата страна. Съгласно чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, при дело от административно-наказателен характер с наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв., минимално дължимото адвокатско възнаграждение е в размер на 440 лв. (300 лв. +7% от 2000 лв.). С оглед разликата между уговореното възнаграждение и минимално предвиденото, и съобразявайки фактическата и правна сложност на делото и обстоятелството, че по същото са били проведени при даден ход на съдебното следствие две съдебни заседания, при които е присъствал процесуалният представител на жалбоподателя, като са били разпитвани само двама свидетели, без да са били назначавани експертизи, изслушвани вещи лица или правени огледи на веществени доказателства, съдът намира, че адвокатското възнаграждение се явява прекомерно, поради което и същото следва да бъде редуцирано до минимално предвидения размер от 440 лв.

Съгласно т.6 от ДР на АПК "Поемане на разноски" от административен орган" означава поемане на разноските от юридическото лице, в структурата на което е административният орган. В случая въззиваемата страна РДАА-Пловдив не е самостоятелно юридическо лице, което означава, че разноските следва да бъдат възложени върху ЮЛ, от което е част наказващият орган, а именно ИААА, като второстепенен разпоредител с бюджетни кредити по аргумент от чл. 2, ал.1 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация".

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 36 – 0000607 от 28.07.2021 г. на и.д. Директор на РД "АА" – Пловдив, с което на „ТРАНС ИВ 06“ ЕООД, ЕИК: *** е наложено административно наказание – Имуществена санкция в размер на 3000 /три хиляди/ лева за нарушение на 96г, ал. 1, предл. 2 от Закона за автомобилните превози във връзка с чл. 58, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" да заплати на „ТРАНС ИВ 66“ ЕООД, ЕИК: **, сумата от 440 лева, представляваща сторени разноски пред Районен съд-Пловдив.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____